

КЪМ СЕБЕ СИ

Залеза разпръсква прелести в морето,
шумно се разливат бурните вълни,
спомен зашумява някъде в сърцето,
време не лекува, миналото тъй тежи.

Годините да върнем - невъзможно е това.
Животът е изтекъл като буйната река.
Зрялост ни настига, за пленяване е тя готова,
Мечтите ни потъват като мигове от вечността.

Ала беше дълго времето до вчера,
сякаш е заминал влака на съдбата.
Пясъкът се скрива, но всъщност е химера,
като че ли мелодия е някъде в тъгата.

Сребърни лъчи долавят
на живота песента
и смирено благославят,
благославят вечността.

И тази музика не ще забравим,
ще звучи в пътуването дълго, тихо.
Ще ни се иска много грешки да поправим,
но е твърде късно и е рано още за сбогуване.

Северина Панайотова